

Ο λόλος Φασουλής παρα μεταβολής.

●.— 'Αλήθεια πώς τὸ κράτος σας καινούριο θὰ γενῆ;
μοῦ λέει μὰ φωνή.
'Αλήθεια πώς θ' ἀλλάξετε κεφάλι και μισαλί
ἢ ἔγω φωνάζω τῆς φωνῆς
ὄσον Ρωμῆος ἐκφανῆς;
σοῦ φαίνεται παράξενο, γιατί παρακαλώ.

Σὰν δύσκολο μοῦ φαίνεται μέσα σ' τὴν τόση λέρα...
κατὴ ψυχρὴ σου μέρα.
'Εμεῖς ἐκπαθάρισμα τὰς κόπρους τῶν Ἀγγέλων
και δὲν θὰ καθάρισμα τὰς κόπρους Ὑπουργείων.

Θ' ἀλλάξωμε σ' τὸ πείσμα σου και σ' ἄλιον τὸ γενιῆ,
ὄπου θὰ μείνουν Ἐκθάρμβα πολιτισμένα κράτη.
'Τελείωσαν τὰ ψέμματα,
δὲν εἶναι παραμύθια...
Λαοὶ Βουλίας και Στέμματα
θ' ἀλλάξουν σ' ἀλήθεια.

Παράξενο μοῦ φαίνεται... θὰ κάνω τὸν σταυρὸ μου...
πὼς ἢν αὐτὸν τὸν ἴλιον
θὰ γίνετ Βασιλεῖον
τῆς τάξεως, τοῦ νόμου.

Παράξενο μοῦ φαίνεται, βρε Φασουλή ταπεινή,
πὼς ἀπαθείς θὰ βλέπετε τοῦ κράτους σας τὰ τελοῦτῃ
χωρὶς νὰ κάνετε ποτὲ σ' ἔκείνα μακροβῆθη.

Καθεὶς κατὴν συνήθειαν καθεὶς θὰ μεταβάλῃ...
θ' ἀλλάξω τοῦ λοιποῦ ἢ ἔγω,
και μὰ πατάω ἢ ἔν' ἀγῶ
θὰ τρώω σὰν τὸν Ράλλη.

Θὰ γίνῃ μία διαίτα μεγάλη σ' τὴν Ἑλλάδα,
θὰ λείψουν μ' ἄλλο σ' τοὺς λαοὺς μετανοίας, κατανίχης,
και τῆς ἀφύγου στάσεως ἐξάνωτας τὰ χόρτα
γιὰ δίσκουθ θὰ προτείνωμε τουφέκια και κανόνια.

'Στοὺς τοῦρους δὲν θὰ σακάωμε τὰ κούβρια μας κεφάλια,
θὰ λείψουν μ' ἄλλο σ' τοὺς λαοὺς μετανοίας, κατανίχης,
και τῆς ἀφύγου στάσεως ἐξάνωτας τὰ χόρτα
γιὰ δίσκουθ θὰ προτείνωμε τουφέκια και κανόνια.

Μούνηζας δὲν θ' ἀνεχώμεθα σὰν πρῶτα και γκαμάδες,
παντοῦ θὰ βλέπη ἀνθρωπῆ,
ἢ ὄ Θεοτόκῃς τότε καὶ
θ' ἀφήσῃ τῆς δουλείας,
και πῶς τὴν καινούρια του παρτίση θὰ κέρη,
θὰ βενιγῆ τὸ ἔλεος και θὰ κατὴ ποδοῖ.

Παντοῦ τῆς τάξεως χαρά,
παντοῦ τοῦ νόμου θρόνος,
θὰ ἴης και χέρια βρωμερὰ
λευκότερα μόνος.

Θὰ λιγοστεύουν ἡγήτορα ἢ οἱ τόσοι καφρανεδες,
μήτε θὰ κάνουν σκεδία σ' αὐτοὺς οἱ κουνενέδες.
Κ' ὅταν ἀγαπήνῃ κάποιος τὸ Στέμμα σ' τὴν Ἐθάρση
δὲν θὰ τὸν λέβῃ γιὰ τοὺς Ρωμῆος πὼς εἶναι λογιόκοι.

Και θὰ φανάζουν συγγενεὶς
διάσημοι ἢ Ἐκφανῆς.
Καλῶς σ' τὸν και καλῶς σ' τὸν
τὸν Ἀνακτα τὸν λῶστον.

Καλῶς σ' τὴν τὴν συγγενεὶς,
καλῶς σ' τὴν τὴν Κορῶνα,
τὴν ἀληθῶς Ἑλληνική,
ποῦγῃ και Παρθενῶνα,
μῆτῃ και λογῆς δυνατόν νὰ τὸν ἐπιστηρίξῃ...
τέτοια κορῶνα σὰν ἢ αὐτὴ σοῦς, δὲν τὴν μακαρίζεις.

Καλῶς σ' τὸν, ποῦ μὰς ἔρχεται μὲ λογῆς, μὲ μυδαρία,
ἢ ὄχι μὲ κερκαλιῶνα.
Τώρα μὰς ἔρχεται τρανός
και συγγενεὶς ἀληθινός.
Τέτοια καλῶς προτίθει
τέτοιο σαμπιτοῦ συγγενῆ.

Καλῶς σ' τὴν τὴν Κορῶνα μὰς μὲ βενιγῆ, μὲ χέρια,
καλῶς σ' τὴν κοῦβητῃς ἡλετυτῃ,
και τώρα σφάζετε ἢ αὐτὴ
τὸ σιτεῦτῃ μοσχάρι.

Καλῶς σ' τὸν ἀγαπητὸν τὸν πρωτεπανασιῆτῃ,
ποῦ θέλω να κἀθετῃ σ' ἄληθινὸ Παλάτι.
'Ἐγῃ ἢ ἀγῶνον Στιδίου, μῆτῃ και καλλιγράμῃ,
ποῦ γαρμιασμένον σημαῖον ἀνώψωσαν κοντάρι.

Μὲ τὴν θυσίας, βράσανα, μαρτίρια και κόπους
ἔβαλε γνώση σὲ τραλλοῦς,
ἢ ὅταν ἔργατῆς ἀγγλοῦς
ἀέργους λογιόκοιους.

Τώρα δὲν θέλει σήτορα, νὰ πετιοκόβουν κρῶνα,
τώρα οἱ λόγους δὲν ἴητῃ τὸ κῆρος του νὰ στήσῃ,
τώρα τοῦ Ρήγα τάνεσῃ και τοῦ Παπῆ τὰ ῥῶνα
στράνουν ἔμπροσθ σ' τὸν Ἐθῶνο του καλλῖ γιὰ νὰ πατήσῃ.

Σ' ἡμέρ ἀναγεννήσεως ἀκούετ Ἐθαγγέλιον,
ἢ ἄλλο τὸ νῆον σπῆτρον του βασιλεῖον ἢς φραγγέλιον
ἀπὸ τὸν ἄγιον ναὸν ἑβραῖοῦ του Κορῆου
δουοὺς τὸν ἐβραῖοισιν ἢς ἄλιον ἑβραῖοῦ.

Παντού ζητούν την γνωριμιά
του Μεγαλειότητός του...
χαρά στην την κληρονομιά,
που θάγουν τα παιδιά του.

Τώρα βλέπει τα τουφέκια και τα κυροβέλια του,
και φωνάζει: παιδιάς ής,
και σάν πριν δέν παραίνεταιαι,
μήτε πάρει σάν τον Κόντε πίσω την παρόλα του.

Δόξα και τιμή σόν Θρόνο,
πούσανε γερά σανάδια
μέ την προκαπή του μόνο.

Δόξα και τιμή μεγάλη,
η' ες του γίνουσε χαλάδι
'Αμφιτριταις και ταξιδία.

Τώρα, που με κανονίαν πολεμάσπου προχωρείς
η' 'Αχιλλέως πάρεις στάσις,
τώρα πρόκει να χαρής
και να τ' διασκεδάσης.

Ζήτω τέτοιος Κορωνάτος...
όλοι τόπο... νάτος, νάτος.
Τώρα, που σιχαρός μεροφ,
τώ ες, πή' σ'ά λουτρό,
τώ ες κ'ή' σ'ά Παρσία
όσο θέλει να καθίση.

Τώρα, που η' Ρωμηοσύνη της ρεμολιάς της ξεγυφ
και δέν σφάξεται φοβόρα,
τώρα νάγωσ' εδω πέρα
να σέ βλέπωσιν σ'αγά.

Τέτοια της είσα της φωνής
ένφ' δέν έκουσε κανείς,
η' εκείνη δέν έπίστευε σέ τούτο τ' καλό
πως εμπορούσε η' οι Ρωμηοί ν' άλλαζουσε μάλα.

Φωνή μου, πόθεν έρχεται, φωνή μου τίνας είσαι;
τοιαύτα τρανολήπης και τον αιδούς σείας.
Θ' άλλαξωμε, θ' άλλαξωμε, και τώρα μετ' άλλον
δέν θά κυτάξης στρατιός, εκ νεπελοκοκκιήγης,
και μήτε φάλαγγας καθαράς σ' οιδανών κολάων,
ρητόρων, δεματοκομπτών, μετεωροφενδιών.

Τέτοια της είσα της φωνής
σάν πατριώτης έμμανής,
η' εκείνη δέν δαήνησε, η' έμνευε η' φωνή μου
φωνή βωώντος γουεράς εν μέση της έρημου.

Πίσου και σ' βρε Παρωιά, πός άλλαγη μεγάλη
τό π' αν θά μεταβείη
Μην είσαι δούσσιος Θωμάς
και πιστεύε μαζί μ' εμάς.

Πήγαν' εδω, πήγαν' εκεί, και λέγε μετ' έλπισον
πός δέν θ' άντικυμένε δικας πριν σέ αιδούς Δαναΐδων.
Πήγαν' εδω, πήγαν' εκεί, λαόν η' δαλίτας φίλης,
η' εν πεπούθης λέγε
πός κάθε σταύλος και κορφών
Παράδεισος θά γίνη,
λέγε πός πιστεύε σ'αγαθόν
σ'ά μέλλον δέν θά μείνη.

Και π' ούς σ' ούς έχοντες
της γης και της θαλάσσης

πῶς θ' ἀποκτήσῃ στρατὰς
καὶ τῶν Ρωμῶν ἢ πλάσῃ.

Πῶς τράγον δὲν θὰ κάμωμεν ἀποδιοπομπαίον
τὴν χάραν τῆς εὐχλείας,
καὶ πῶς θ' ἀπερφάσωμεν ἄντ' Ἄρην τὸν τροπαίον
μαχίμους πανοπλίας.

Δὲν μὰς μέλι, δὲν μὰς μέλι,
ἢ ἄγιον ἂν φάμε μέλι,
ἢ ἂν χορτάσωμε μ' ἀκριδα,
μὰ θὰ κάνωμε πατρίδα.

Δροσὰ μὲς στὴν ψυχὴ μας θὰ σταλάξῃ,
τὸν ὄρκο μας πιστὰ θὰ τὸν φυλάξωμε,
ἢ ἑκαίως, ποῦ δὲν σκέπτεται ἡ ἄλλᾳξῃ,
ὅς ἐξέρῃ πῶς τὴν πίστι τοῦ θ' ἄλλᾳξωμε.

Θ' ἄλλᾳξωμε... σπατὰ τὸ λὲν ἑδάφη...
θ' ἄλλᾳξωμε... τὸ λένε τὰ κινήματα...
θ' ἄλλᾳξωμε... τὸ λὲν προγόνων μνήματα,
καὶ χερί ποῦ δὲν φαίνεται τὸ γράφει.

Π.— Τέτονος ἐδεῖθῃς, Φασουλή, καὶ τώρα καὶ πολλὰς,
μουρλὸς, φαντασιολήτρικος καὶ κορυφοκεφαλίδης.
Φ.— Κάλιο γιὰ πρῶτος νὰ περὶς τῶν φαντασιολήτρικων,
παρὰ σὺν χάρις ἀδρανῶν
ἢ ἔπαρ τὸ δέον σωφρονῶν
ἐφύγους στάσεις νὰ τηρῆς καὶ νὰ κινήσῃ τὸν οἶκτον.

Καὶ μὰς, φίλη κεφαλή,
πῶς δοοὶ σφωφρονῶν κοιλὴ
κἂν βλάσας εἶναι κἂν δελοῖ.

Γιὰ τοῦτο, Περιλέτο μου, καὶ σὺ μὴ σιωπῆς
καὶ σὺ σὺλλιλητήριον τὸ λατῶν νὰ πῆς,
καὶ δίχως σέβης ποτηρὸς κομματικῶν κηφῶν
εὐλασε τὴν ἀνθρώπων τοῦ κράτους χαρισούνας.

Πατριῶδες χρέος προσκαλεῖ
καὶ σὺ τὰν στωμίλο...

Π.— Κι' ἐγὼ θ' ἄλλᾳξω, Φασουλή,
τὴν πίστι σου σὺ δὲλο.

Ἀρνῆα χωρὶς τσοπάνη
τηθούνε μὲς στὴ στάνη.

Νάτα νάτα νὰ καίμηναι...
σηλαλοῦνε σκοπεύματα.

Ὅρε Τζώρτζη, πῶς σκοπεύνε;
ὁρε Τζώρτζη, ποῦ θὰ πάνε;

Ὅρε Τζώρτζη, κῆτοξέ τα,
γιὰ χατῆσι τῶν νταγιάντα,
καὶ σὺν πρῶτα μὰς, ὡξέ τα
κρῖν σου φύγουν μὴ γιὰ πάντα.

Ἡ καρδιά σου οὐ βασταεῖ
τὸν Μπουφιλή καὶ τὸν Στάη,
ἢ δὲς τῆλα σὺν λειμῶνα
νὰ τάφησῃς εἶσι μόνε.

Δὲν εἰξάουρι τὸ καθένα
γιὰ ποῦ φῆσιμα νὰ πάρῃ,
καὶ μαλλόνουν τὰ σκοπεύματα
κοπὴ νὰ γίγῃ τὸ κρῖν.

Ἄρ' ἔδω κ' ἔκεί σκορποῦν,
τὰ κουδούνη τῶν κηκούν,
καὶ βελάζουν τὰ πτωχὰ
ἐξημα καὶ μοναχά.

Ὁ τσοπάνης περικοκλαίει
καὶ σ' ἄρνῆα τοῦ τέτονα λέει.

Ὀχλιδῆμὰ μου κ' ὄρφανὰ μου,
ποῦ μοῦ κῆφαις λιβάνη,
κίλω μὲσα στὰ δεινὰ μου
καὶ τὴν τόση σας ὄρφανῆα.

Ὀχλιδῆμὰ μου, ποῦ σκορπάτε γιὰ νὰ βρῆτε ἄλλο χροῦτο,
σὰς ἀκούω: τῆμα τούτῃμα...
κίλαψτε τὴν δόλια στρουγγία...
καὶ πᾶσι... τῶρα μάρτε.

Καὶ τοῦ Δουκαδὸς ἤλαθε, καθῆμα,
'περάσαμε μαζὶ ζωὴ καὶ κότα,
καὶ μοῦπατε μὲ μάχη δακρυρομένη
τὴν γλῆστα μου νὰ πάρω σὺν κα πρῶτα.

Κι' ἐγὼ γιὰ τὸ μεγάλο σας χατῆρι
σὰς εἶπα πῶς τὴν στρουγγία δὲν ἀφῆνα,
μὰ τοῦ Κορφοῦς θὰ κάτω καὶ θὰ πῆνα
μᾶχι τρυγῶς τῆς πέτρας τὸ ποτήρι.

Κι' ἐβλάτε ταῦτάρα σας γημὰ
ἐπάνω τοῦ καρδοῦλας μου τὸν κτύπο,
ἢ ἐγὼ σὰς ἐβεβαίωσα θαρμὰ
πῶς ὀθμῆα στέλιγῆς σας γιὰ τὸν τύπο.

Εἶπα πῶς δὲν θ' ἀφήσω τὸ κοπάδι,
μὰ μὲσα τοῦ Κορφοῦς θὰ βράωμὸ λῆδι,
καὶ μόνος εἰς τὴν Ρόμα λυπημένος
τὸ βέλασμα θ' ἀκούω τὸ γλυκὸ,
καὶ σὲ λαθρὸ τουλοῦμα ἐσπλεμένος
θὰ βλέπω νὰ σκορατ' ἔδω κ' ἔκεί.

Τέτονα σ' ἄρνῆα τοῦ λέει κ' αὐτὸς
πρῶτος τσοπάνης καὶ λατρευτὸς.
Κι' ὅλοι τοῦ λένε: σῆμα, τσοπάνη,
πᾶρε τὴν γλῆστα, γῆρνα στὴν στάνη,
ἢ ἴστην τὴν τόση τὴν ἀκονία,
γιὰ νὰ μὴν φάλης: ἄλλοι σ' ἔμενα!..
Ὀχλ' Παναγὰ μου, γλυκερὰ καρθένα,
βοήθησέ με νὰ βρῶ τᾶρνῆα.

Μὰι καρδοῦλας ποταλίας,
ἢ ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Ἀναγγέλομεν πρὸς δῖους μετὰ πάσης προθυμίας
ὅτι τώρα τέλος πάντων, ποῦ λῆθοσπερ κ' ἢ ζῆση,
τὰ μαθήματα θ' ἀρχίσουν τῆς γνωστῆς Ἀκαδημίας
τοῦ κυρίου Ρουσοπούλου, τῆς Εἰκομητικῆς τοῦ εἰσι.

Αὐτῆραλος ποιήσις Ἄλφα τοῦ Καψαμῆλη,
μ' ἐνθουσιώδεις στίχους καὶ μὰ παντοῖα μέλη.

Τοῦ Σαῖτηρ ὁ Ριχάρδος, μετὰφρασις μεγάλῃ
Σαῖτηρικιστοῦ σκουδαίου, τοῦ ΜΙ τοῦ Δαμιράλη,
ὅπου καὶ τόσας ἄλλας τοῦ Σαῖτηρ τραγοῦδιαις
μετέφρασε τελείας μετὰ σπουδῆς ἰδίας.